

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor: **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
6 luni 20 »
3 luni 10 »
Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 16/93 =

SUMARUL

— Valabilitatea tratatului de cesiune a Bucovinei din Maiu 1775, de d-l magistrat *Iorgu Radu*;

— Condiția resolutorie, de d-l magistrat *Traian R. Scriban*;
JURISPRUDENȚA

— Cas. s. II: *Procurorul general al Curții de apel București. recurs în cauza privitoare pe Ion B. Ciocăia* (Faptul de a descărea mai multe gloanțe de revolver asupra unei persoane cu intențiunea de a o omora, din care gloanțe unul a rănit-o iar altul a lovit și rănit pe un copil care se afla la o mică depărtare, constituie o singură infracțiune și anume: crimă săvârșită dar neisbutită asupra celui dintâi, iar nu două crime deosebite) cu o Notă de d-l profesor I. Tanovicănu.

— Judecătoria Ocolului rural Odobești-Putna: *P. Gogu cu C. Gogu* (Contestațiunea asupra unui titlu executor se va putea face și în urma unei somațiuni) cu o Notă.

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— Casație s. I: Statutele Casei de credit și ajutor a căilor ferate. — Ajutor dat văduvei și minorilor funcționarului decedat. — Dacă el constituie un drept distinct de dreptul de daune, conform dreptului comun. — Instrucțiuni și ordine date de Direcție subalternilor săi. — Violarea lor. — Dacă pot constitui motive de casare. Autoritatea lucrului judecat. — Hoțărîre penală care stabilește culpabilitatea prepusului direcțiunii. — Opozabilitatea ei în civil pentru daune. — Art. 28, 29 din statute 998 și 1201 c. civil

— Casație s. II: No. 1: Tablou de creditori. — Urmărire mobilă. — Creditor ce n'a fost trecut în tablou. — Momentul până în care el poate cere înscrierea în tablou. — Art. 452 pr. civ. și 1718 c. civ. No. 2: Injurii. — Rostirea lor în absența persoanei injuriate, dar față de alte persoane. — Existența delictului. — Art. 299 și 300 c. pen.

— Casație s. III: Conturi. — Primar. — Comună rurală. — Verificarea conturilor. — Delegație județeană. — Incheiere. — Condamnație mai mică de 300 lei. — Apel și recurs neadmisibil. — Art. 25 legea Curții de conturi.

Validitatea tratatului de cesiune a Bucovinei din Mai 1775

Ultimele evenimente externe și reînnoirea aspirațiilor noastre naționale în legătură cu aceste evenimente, au adus în discuțiunea publică chestiunea validității convențiunii din 7 Mai 1775 prin care Poarta otomană cedează Bucovina imperiului habsburgic¹⁾.

În unul din numerile recente al «Adevărului»²⁾ d-l *Al. Mavroyanni* face istoricul acestei cesiuni și ajunge la concluziunea juridică cum

¹⁾ Vezi *Leopold Neumann* „Recueil des traités et conventions conclues par l'Autriche Hongrie avec les puissances étrangères depuis 1763. Leipzig 1855 vol. 1, pag. 173. Vezi și Convențiunea explicativă din 12 Mai 1776 pag. 195.

²⁾ Numărul din 21 Ianuarie 1915.

că această convențiune încheiată «prin fals, intrigi, vicleșug, corupțiune și amenințări, cu alte cuvinte încheiată prin eroare, dol și smulsă prin violență» nu ne poate fi opozabilă și nu are nici o valoare contractuală, fiind prin însăși mijloacele întrebunțate lovită de nulitate.

Meritul de a fi ridicat această chestiune revine însă d-lui *Disescu* care într'un articol intitulat: «Ce valoare au tratatele?» din *Dreptul* de la 4 Septembrie 1914, ajunge la aceeași concluziune, înfașșând această convențiune ca *res inter alios acta*, care nu poate fi opozabilă terților persoane, în speță Regatului Român, succesorul vechiului Principat al Moldovei, din care Bucovina, teritoriul în litigiu, făcea parte integrantă.

Anterior manifestării acestor păreri, ocazionate în felul aratat mai sus, alți publiciști, chiar străini, și-au dat avizul lor în chestiune.

Nu este ast-fel, credem, fără interes de a semnală că încă din 1839, *Felix Colson* într'o lucrare tradusă în românește de D. Sturdza în 1856 sub titlul «Scurtă descriere a drepturilor Moldovenilor și Muntenilor fundată pe dreptul ginților și pe tratate» declară cesiunea Bucovinei și a Basarabiei ca invalide pentru că aceste țări «nu au făcut parte din teritoriul otoman ci din teritoriul Moldovei»¹⁾.

Chestiunea nu are pentru moment de cât un interes pur academic și nu oferă de cât ocaziunea de a confirma încă unele din principiile, astăzi atât de hulite, ale disciplinei dreptului internațional.

Este evident că între noi și Austria această chestiune litigioasă nu poate fi hotărâtă de cât prin soarta armelor și că nu se va da nici o atențiune simplelor argumente juridice. Lucrurile se pot schimba complect atunci când discuțiunea s'ar începe poate între tovarăși de arme, cu obligațiuni de recunoștiință reciprocă, în plăcuta situațiune de a împărți avantajele unor victorii repurtate

³⁾ Pagina 15 traducerea Sturdza.

în comun, cu jertfe și sacrificii ce fac imposibil un spirit imediat de ostilitate. Asupra unei părți a Bucovinei s'au anunțat după cum se știe unele competițiuni care ar putea astfel fi, poate, în mod avantajos combătute prin argumentarea juridică.

Chestiunea nu este deci lipsită de interes și merită a fi examinată încă odată din punctul de vedere mai sever juridic pentru cetitorii «Curierului Judiciar».

* * *

D-l Mavroyanni în articolul citat conchide cum că această convențiune pentru cesiunea Bucovinei ar fi rezultat unor manoperi frauduloase, întrucât Austriacii ar fi invocat ca noi achizitori ai provinciei fostului regat polon, Pocuția, unele preținse titluri asupra Bucovinei, ar fi sugerat guvernului otoman părerea cum că era vorba numai de o îngustă fâșie de teren, ar fi corupt funcționarii otomani, și mai cu seamă ar fi făcut oarecare demonstrațiuni amenințătoare. Poate fi pusă chestiunea pe acest teren? Credem că nu, chiar fără a mai discuta importanța juridică a faptelor materiale mai sus enunțate.

Mai întâi, din textul convențiunii însăși, care singur leagă și dă o expresiune autentică voinței părților contractante, rezultă ca singură motivare că poarta otomană cedează teritoriul Bucovinei pentru ca să înlesnească Austriei o comunicațiune ușoară între Transilvania și Galiția recent dobândită (Vezi Neumann loc. cit.) Au fost poate și alte obligațiuni politice în joc la care însăși D-l Mavroyanni se referă în articolul citat. Ni se spune astfel cum că în 1771, Austria părăsește politica tradițională a creștinătății și încheie un tratat de subsidii cu Poarta otomană, îndreptat împotriva Rusiei și pe baza principiului *do ut des*. Dar D-l Mavroyanni formulând chestiunea în acest mod se lovește de o vie controversă juridică internațională. Este în adevăr în dreptul internațional o mare chestiune de a se ști dacă constrângerea statelor—în deosebire de vis absoluta îndreptată împotriva organelor care tratează în numele acestor state—poate întemeia un vițiu de consimțământ relevant din punctul de vedere juridic.

Sunt aderenți ai sistemului din dreptul privat cari nu văd în condițiunile internaționale decât simple convențiuni particulare caracterizate în mod deosebit prin calitatea persoanelor în joc⁴⁾.

Este însă o tendință justificată, în dreptul internațional, de a ne desface cât mai mult posibil de modul de argumentare prin analogie cu dreptul privat. Este mai just să admitem că o convențiune internațională nu este atacabilă pe temeiul

constrângerei. Sunt necesități particulare dreptului internațional, de care trebuie să ținem neapărat socoteală. În caz contrar ar trebui să invalidăm toate tratatele de pace și să prelungim la infinit, să perpetuăm cauzele de neînțelegeri dintre State. Trebuie să primim drept bună prezumțiunea formulată de *Bluntschli*⁵⁾ în mod general, cum că statele chiar când se hotărăsc sub impresiunea slăbiciunii lor și a forței adversarului, sunt repute ca libere în consimțământul lor.

Am insistat în acest sens întrucât părerea combătută pare a fi și aceea a d-lui Disescu când acesta se exprimă că: «nulitatea tratatului din 1775 ca și desființarea tratatelor obținute prin violență, valabile în sine, se poate opune oricând».

Dar d-l *Disescu* invoacă în mod sumar și un argument la care se referă deja după cum am arătat, *Colson* și anume acela care își are temeiul în principiul juridic incontestabil, *res inter alios acta, mihi neque prodest, neque nocet*. Rămâne numai de văzut dacă vechiul principat al Moldovei, la data încheerii convențiunii, putea fi considerat ca o terță persoană, dacă cu alte cuvinte posedă personalitatea juridică internațională necesară. Chestiunea nu este de loc ușoară și comportă în tot cazul unele explicațiuni istorice. Exista în 1775 Principatul Moldovei din punctul de vedere internațional? Chestiunea poate fi controversată. Când Turcii, manifestau tendința de a considera Principatele Unite chiar, ca parte integrantă a imperiului otoman, este lesne de înțeles cari puteau fi pretențiunile lor un secol mai înainte, în toiul regimului fanariot⁶⁾. Nelămurirea subsistă și în literatura juridică a timpurilor trecute. Astfel pe când *Martens* considera Moldova și Valahia ca state jumătate suverane⁷⁾, alți autori proclamau independența completă a Principatelor române⁸⁾.

Teza cea mai avantajoasă pentru situațiunea juridică internațională a României, anterior pro-

⁵⁾ Das moderne Völkerrecht der Zivilisierten Staaten als Rechtsbuch dargestellt Nördlingen 1868 § 4 8; v. *Ullmann* Völkerrecht Tübingen 19 8, pag 262; v. *Liszt*, Das Völkerrecht systematisch dargestellt Berlin 1910, pag 16; *Georg Grosch* «der Zwang im Völkerrecht», Breslau 1912 pag 56 sq; *Bonfils Fauchille*, «Manuel de droit international public», Paris 1912 pag. 528, «viciul de consimțământ eroarea, dolul nu pot avea în dreptul internațional public aceleași caractere și aceleași rezultate ca în relațiunile dreptului privat. Regulele dreptului civil nu se pot aplica în mod integral tratatelor internaționale. Interesul superior al omeneirii voește ca în principiu general tratatele să fie respectate. Vezi și *E Nys*, Le droit international les principes, les théories et les faits Bruxelles 1912, vol. II, pag. 504.

⁶⁾ Constituțiunea turcească dela 1876 socotea România printre provinciile privilegiate ale imperiului, formând parte integrantă din el. Vezi memoriile Regelui Carol 16 Decembrie, 21 Decembrie și 29 Decembrie 1876.

⁷⁾ Précis du droit des gens, Liv. I, Cap 1 § 16.

⁴⁾ Vezi de exemplu *Rivier* Lehrbuch des Völkerrechtes in Handbibliothek des öffentlichen Rechtes Stuttgart 1899, pag. 327, care recunoaște totuși că regulele consimțământului din dreptul privat nu sunt în mod precis realizabile în internațional public

⁸⁾ Vezi astfel: *Pradier Fodéré* «Précis des droits et devoirs mutuels des Valaques des Turcs et des Russes fondé

clamărei independenței la 1877, a fost susținută cu multă căldură și convingere de către fostul profesor dela Bruxelles, *Arntz*. (Vezi lucrarea citată în nota precedentă).

Acest savant autor ajunge la concluziunea că Principatele n'au făcut niciodată parte integrantă din Imperiul otoman, că România formă un stat independent cu toate restricțiunile mai mult aparente decât reale a tratatelor. Dacă exercițiul suveranității române a fost desigur de multe ori micșorat, el n'a fost însă suprimat niciodată.

Și această părere își găsește și după convingerea noastră un sprijin neclintit în capitulațiunile țărilor Române cu Poarta otomană.

În adevăr capitulațiunile dintre Bogdan I și Selim I din 1521 și capitulațiunile din 1529 dintre Petru Rareș și Soliman II cari formează harta constituțională a relațiilor dintre Poarta otomană și principatul Moldovei subliniază caracterul de țară liberă și independentă a principatului Moldovei. Este adevărat că Principatul consimte la plata unui tribut. Dar acest tribut se plătește nu ca semn de sumisiune ci în schimbul avantajilor acordate.

Dealtminteri după cum deja *Vattel* ne învață, plata unui tribut nu aduce statului care îl plătește decăderea din rangul statelor suverane cari nu cunosc alte legi decât acele ale dreptului ginților.

Plata tributului dacă știrbește prestigiul unei țări, nu atinge însă suveranitatea¹⁾.

Și *Pradier Fodéré* confirmă că, capitulațiunile sunt tratate inegale (alliances inégales foedera aequa) cari nu aduc nici o atingere suveranității fiindcă nu este chestiune decât de o concesiune onorifică și de plata unui tribut. *Pradier Fodéré* vorbește adevărat despre capitulațiunile privitoare la Valahia, însă acelaș lucru se poate susține și încă cu mai multă rațiune și în ceiace privește capitulațiunile Principatului Moldovei.

S'a schimbat regimul capitulațiilor mai târziu? *Pradier Fodéré* se însărcinează a ne da și aci răspunsul. «Turcii au abuzat de puterea lor însă n'au putut să legitimizeze usurpațiuni succesive și să și creeze drepturi ce le refuză tratatele»²⁾. Ei n'au putut să dobândească în mod juridic

sur le droit des gens et sur les traités», Paris 1838 și *Arntz* Despre situațiunea României din punctul de vedere internațional, *Revue de droit international et de législation comparée* vol. IX (1877) lucrare tradusă și în românește de T. G. Mândru Iași, 1881

¹⁾ *Vattel* Le droit des gens ou principes dela loi naturelle appliqués à la conduite et aux affaires des nations et des souverains 1758 liv. 1 cap. 1.

Vezi și *Rivier* op. cit. pag. 90 care menționează deasemenea că plata tributului nu este în mod necesar un semn al dependenței Această plată înseamnă de multe ori răscumpărarea unei sarcine oarecare sau evitarea unei primejdii Astfel multe state din Mediterana, Spania și Franța de exemplu, au plătit tribut Marocanilor.

²⁾ *Pradier Fodéré* op. cit. pag 10

valabil, nimic prin violență. Această părere este de alminteri îmbrățișată și în actele diplomatice internaționale. Art. 22 al tratatului de la Paris din 1856 stipulează în adevăr că Principatele române *continuă* a se bucura de privilegiile și imunitățile lor³⁾. Art. 2 al convențiunei pentru organizarea definitivă a principatelor din August 1858 se referă în mod expres la aceste capitulațiuni, constată autonomia țărilor sub regimul lor și stipulează aceeaș continuitate sub garanția colectivă a puterilor. Se vede dar că atât în literatura juridică cât și în practica internațională, situațiunea juridică a României a fost considerată sub o lumină favorabilă și cu un caracter de continuitate în cursul veacurilor.

În 1775 situațiunea era aceeași. Un document recent în acea epocă, ne întărește și mai mult această convingere. Articolul 16 al tratatului de la Kuciuk-Kainardgi departe de a suprima existența principatelor confirmă încă unele din privilegiile lor.

Se stipulează ast-fel în acest articol că principii Moldovei și ai Valahiei vor avea la Constantinopol fie-care câte un însărcinat de afaceri și că acești însărcinați de afaceri vor beneficia de toată indulgența imperiului otoman și de prerogativele ce le acordă dreptul ginților. Era ast-fel vorba de niște agenți diplomațiici în toată forma, a căror ființare n'ar fi putut de loc cadra cu considerațiunea principatelor ca provincii formând parte integrantă din imperiul otoman. Se confirmă ast-fel că chiar în acele vremuri de calamitate pentru țările noastre, regimul convențional al capitulațiilor era păstrat cel puțin în trăsăturile sale esențiale.

Concluziunea ar fi așa dar: intrucât Principatul Moldovei avea în 1775 o fizionomie politică internațională bine distinctă de aceea a imperiului otoman, convențiunea pentru cesiunea Bucovinei din Mai 1775, urmează a fi considerată în adevăr ca *res inter alios acta*, neputând fi opozabilă ca atare, Regatului Român⁴⁾.

Dacă *Arntz* putea susține părerea că tratatul de la 1856 și convențiunea de la 1858 nu legau Principatele române de oare-ce ele nu interveniseră ca părți contractante la formarea lor, cu atât mai vârtos necesară este o asemenea părere atunci când un tratat încheiat între părți străine, violează dreptul esențial al fie-cărui stat asupra teritoriului său.

IORGU RADU

Huși, Ianuarie 1915

Doctor în drept, magistrat

³⁾ *Max Fleischmann* «Völkerrechtsquellen» Halle 1905 No 15.

⁴⁾ Și această nulitate poate fi opusă oricând. Scurgerea timpului nu are nici o importanță în dreptul internațional public, atât din punctul de vedere achizitiv cât și extinctiv. Prescripțiunea este necunoscută. Vezi de exemplu v. *Liszt* op cit pag. 157

Condiția resolutorie

Condiția resolutorie din art. 1019 cod. civ., e un accident al contractului rezultat din voința părților contractante și a cărei lipsă nu poate atinge esența contractului.

Acest accident poate fi stipulat nu numai în mod expres, dar va putea rezulta din natura contractului, deducându-se intenția părților, legiuitorul însuși deduce o condiție resolutorie din natura convențiunii ceeace înseamnă că, condiția resolutorie din art. 1019 cod civil, poate fi *expresă* ori *tacită*. Ex.: Un dar manual fără dispensă de raport, conține în sine o condiție resolutorie subînțeleasă, ca, atunci când donatarul vine la moștenirea donatorului, să raporteze darul primit, obligație de raport dedusă din voința donatorului, care n'a voit a dispensa de aceasta pe donatar.

Acestea zise, nu trebuie să ne lăsăm induși în eroare de expresia generalmente admisă pentru condiția resolutorie tacită care se raportează la altă instituție juridică și anume la cea din art. 1020 cod. civil.

Principiul din art. 1020 cod. civil, rezultă din natura contractelor oneroase, bazate pe ideea de schimb, din elementul de reciprocitate, de mutualitatea obligațiilor. Intr'un asemenea raport de obligațiuni, o parte, care n'a prestat echivalentul, acționează pe cealaltă spre a se executa. Partea acționată se apără, cu o excepție, care era și în dreptul roman, care nu e bine determinată în codul nostru civil, dar care rezultă din natura contractelor oneroase și anume: *excepția non ad impleti contractus*¹⁾.

Atunci când numai una din părți își îndeplinește obligația, poate cere sau executarea obligației sau, uzând de art. 1020 cod. civil, poate intenta acțiune în rezoluțiunea contractului, care rezultă din caracterul de reciprocitate, întrucât, prestația fie căruia din contractanți, într'un raport oneros, constituie condiția sub care s'a obligat, iar când o parte nu-și ține angajamentul, lipsește elementul de schimb, care poate cauza desființarea contractului.

Doctrina și jurisprudența numește aceasta rezoluțiune subînțeleasă sau tacită aceasta însă face să se înțeleagă că condiția resolutorie din art. 1019 cod civil, nu e tacită ceeace, după cum am văzut mai sus, nu e exact.

Rezoluția, în acest caz, are loc, nu în puterea unei condiții, ci în puterea unui element inerent contractului, elementul de schimb.

Acțiunea în rezoluțiune din art. 1020 cod civil, trebuie aplicată nu numai la contractele sinalag-

matice, ci la orice raport oneros, pentru că, în toate acestea găsim ideea de schimb.

Ceeace determină acțiunea în rezoluțiune din art. 1020 cod civil, e caracterul oneros, pentru că, nu e nici o deosebire între contractele unilaterale și sinalagmatice oneroase. Obligația reciprocă e și în contractele de împrumut (unilateral oneroase), numai că, una din prestațiuni, precede formarea contractului.

De aceea, trebuie zis că acțiunea resolutorie din art. 1020 cod civil, nu rezultă din caracterul sinalagmatic sau unilateral, ci din obligația oneroasă a ambelor părți.

Intr'un împrumut cu dobândă, dacă debitorul nu plătește procentele la timp, creditorul, în virtutea art. 1020 cod civil, va putea cere rezoluția obligației, cu toate că contractul e unilateral, căci ceeace determină rezoluțiunea, e caracterul oneros.

Acțiunea în rezoluție are loc atunci când una din părțile contractante nu și îndeplinește, din culpă, obligația²⁾.

Justiția are o suverană putere de apreciere și poate da termen de grație.

Doctrina franceză susține că și în caz de neîndeplinirea obligației din forță majoră, are loc această rezoluțiune³⁾.

Această acțiune e prin natura ei personală și are efect retroactiv, cu excepția contractului de locație a cărui rezoluție operează de la data reclamației.

Rezoluția aceasta operează chiar dacă nu e inserată în contract și se numește: *pactul comisoriu tacit*. Se obișnuiește a se insera în contracte, aceasta însă e de prisos, pentru că, rezoluția rezultă din natura contractului oneros⁴⁾. Fie că e inserată ori nu, ea produce aceleași efecte, căci nu se produce de cât pe baza unei hotăriri a judecătorului.

Când însă părțile zic că rezoluția va opera *de plin drept*, atunci ea se produce independent de vre-o hotărire judecătorească, iar în caz de conflict, justiția o va aprecia numai.

Când nu se mai zice: *fără somație ori punere în întârziere*, atunci e o renunțare a părților la dreptul de a se urmări una pe alta, în cazul când obligația nu e îndeplinită⁵⁾.

Creditorul nu mai poate cere executarea obligației⁶⁾.

Dreptul acesta de rezoluție îl are numai partea

²⁾ Părerii contrare: Aubry et Rau, IV, pag. 302, No. 82; Huc., VII, No. 270; Demolombe, XXV, No. 497; Larombière, 1184, No. 6; Laurent, XVII, 124.

³⁾ Aubry et Rau, 4, pag. 302, No. 82; Huc, VII, No. 270; Demolombe, XXV, No. 497, Larombière art. 1184, No. 6; Laurent XVII, No. 124.

⁴⁾ Matei Cantacuzino.

⁵⁾ Baudry, II, 950; Laurent, XVII 161; Dreptul, 88, No. 72, pag. 581.

⁶⁾ Laurent, XXIV, 168; Huc, VII, pag. 281; Planiol, 3 ed. II 1318 pag. 442.

care s'a executat ¹⁾, spre deosebire de rezoluția propriu zisă, care operează în favoarea ambelor părți.

Efectul condiției e de a repune lucrurile în starea de mai înainte, în mod retroactiv, pe baza cărui principiu, vânzătorul — în cazul când convenția se poartă asupra unui act de vânzare — poate revandica de la toți, pentru că: *rezoluto jure dantis resolvitur jus accipientis*.

Se exceptează dela acest drept de revandicare obiectele mobile, întrucât, la tranșarea litigiului, ne vom conduce de art. 1909 din cod civil.

D-l Alexandresco ²⁾ susține că, acțiunea este reală, de aceea se poate intenta în contra terților.

Această acțiune însă, e, prin natura ei, personală, tinzând la desființarea unui raport contractual. Art. 1368 cod civil greșit spune că e reală, pentru că, resfrângerea contra terților este cauza efectului retroactiv al rezoluției, ceea ce, nu ne poate motiva să o spunem că acțiunea e reală.

Intr'un raport de vânzare, după îndeplinirea condiției rezolutorii, cumpărătorul face acțiune în rezoluție contra vânzătorului, punând în cauză și pe terț (presupunând că lucrul a fost înstrăinat de cumpărător), pentru a revandica imobilul.

Deci, această acțiune trebuie descompusă în două, una personală (acțiunea în rezoluție) și alta reală (acțiune în revendicare), din care cauză legea o numește reală ³⁾.

Dacă cumpărătorul, al cărui raport cu vânzătorul a fost reziliat, a făcut acte de administrare asupra imobilului, ele vor fi menținute, se cere însă ca să fie făcute cu bună credință ⁴⁾. Sunt autori care susțin contrariul ⁵⁾.

În privința restituirii fructelor, d-l Alexandresco zice că, după rigoarea prin ipiilor, trebuiesc restituite ab inițiu. Aceasta se întâmplă în contractele sinalagmatice.

În raporturile de drept unilaterale ⁶⁾, supuse condiției rezolutorii situațiunea se schimbă Conform cu sistemul general al legiuitorului și cu echitatea, rezoluțiunea dreptului, nu dă loc la restituirea fructelor culese, ci numai la restituirea lucrului și la concedarea drepturilor constituite către terți.

Actele de înstrăinare cad: *nemo plus juris ad alium transferre potest, quam ipse habet* ⁷⁾ În cazul neîndeplinirii condiției, nu se aplică maxima: *rezoluto jure dantis, resolvitur jus accipientis* ⁸⁾.

Efectul rezoluției e absolut putând fi invocat și de terți, nu numai de părțile contractante ⁹⁾, și având scopul de a rupe definitiv raportul juridic, justiția nu mai are facultatea să-l menție și nici părțile nu pot face să stea în picioare contractul care e desfăcut ¹⁰⁾. Părțile pot însă face un nou contract.

(Va urmă)

TRAIAN ROMULUS SCRIBAN

Judecător-supleant trib. Iași.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 16 Aprilie 1914

Președinția d-lui EL. G. ECONOMU, consilier

Procurorul General al Curții de apel din București, recurs corecțional în cauza privitoare pe Ion B. Ciocăia

Infrațiune unică - Pluralitate de efecte Pedepsirea unui singur fapt — Art. 40 c. pen.

Faptul de a descărca mai multe gloanțe de revolver asupra unei persoane cu intențiunea de a o omorî, din care gloanțe unul a rănit-o iar altul a lovit și rănit pe un copil care se afla la o mică depărtare, constituie o singură infrațiune și anume: crimă săvârșită dar neisbutită asupra celui dintâi, iar nu două crime deosebite.

*În adevăr, existând o singură intențiune criminală, o concepțiune și un scop unic, aceia de a omorî pe o persoană determinată, prevenitul a săvârșit o infrațiune unică, executată prin mai multe acte care s'au urmat în continuu, iar dacă efectele au fost multiple, prin aceea că a lovit și pe acel copil, această împrejurare poate da naștere în favoarea acestui din urmă la o acțiune civilă în despăgubiri, în nici un caz însă nu poate angaja responsabilitatea penală a prevenitului pentru o infrațiune deosebită *).*

Decizia 971/914. — Casată, după recursul făcut de d-l Procuror General al Curții de apel București, decizia Camerei de punere sub acuzare de pe lângă Curtea de apel din București No. 101/914, dată în cauza privitoare pe Ion B. Ciocăia.

Curtea,

Ascultând pe d-l Procuror M. Vidrașcu, în concluziuni pentru admiterea recursului.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Rea interpretare a art. 225 și 227 c. p. Ion B. Ciocăia, plugar, major din R.-de-Vede, având neînțelegeri cu sora sa Stanca pentru un petic de pământ și temându-se ca dânsa să nu vândă pământul concubinului său S. Târcovnicu, pentru ca să prevină înstrăinarea, se hotărăște ca s'o omoare. În acest scop, cumpără un revolver și cartușe și în ziua de 9 Februarie 1914 chemând sub un pretext pe Stanca, acasă la dânsul, fără ca vre-o discuție să fi urmat între ei, trage 2 gloanțe asupra sorei sale din care unul o nemerește la înălțimea costei a 7-a, femeia fugind, criminalul o urmărește și mai trage asupra ei încă un glonte, care însă nu o nemerește După săvârșirea crimei se constată că un copil Ion S. Târcovnicu care se juca la oarecare distanță de locul crimei fusese lovit în obraz de un glonte de revolver probabil de cel din urmă dintre cele trase de criminal. Nici rana Stanchei

⁹⁾ Demolombe, XXV, 477.

¹⁰⁾ Alexandresco vol. VI, pag. 78; Murlon II, 1215.

^{*} Acest rezumat a fost publicat în No. 49/914, pag. 404

¹⁾ Baudry et Barde, II No. 960; Demolombe, XXV, No. 553 al 4 și 588 al 3; Aubry et Rau, ed 5, IV No. 302 pag. 120 urm.; Nacu, No. 245 pag. 544.

²⁾ Volumul VI pag. 95.

³⁾ Matei Cantacuzino, Curs Universitar.

⁴⁾ Alexandresco vol. VI pag. 74; Aubry et Rau, IV § 302 pag. 72.

⁵⁾ Laurent, XVII, 82, urm.; Huc. VII, 257; Baudry II, 935.

⁶⁾ Matei Cantacuzino, Curs Universitar.

⁷⁾ Laurent XVII, 116.

⁸⁾ Huc. VII, 265; Laurent, XVII, 116, urm.

Ciocăia, nici aceia suferită de Ion S. Țărcovnicu nu au fost mortale.

Judele-instructor al Trib. Teleorman, prin ordonanța definitivă No. 19 din 2 Martie 1914, constatând aceste fapte, le dă următoarea calificare: 1) asasinat față de Stanca B. Ciocăia, crimă săvârșită dar neisbutită (art. 225, 226, 227, 232 al. I și 38 al. 3 c. p.); 2) rănire prin imprudență față de Ion S. Țărcovnicu (art. 249 c. p.).

În contra acestei ordonanțe am făcut opozițiune la Camera de punere sub acuzare, susținând că, în speță, nu există de cât o singură infracțiune, crima săvârșită dar neisbutită de asasinat; că neexistând decât o singură infracțiune (crima săvârșită dar neisbutită) ea nu este susceptibilă de a primi două diferite calificări; că de rănire prin imprudență nu putea fi vorba, neputându-se susține că un glonte descărcat cu voință de a ucide, a fost totuși tras din nesocotință sau nebagare de seamă; că, prin urmare, rănirea suferită de Ion Țărcovnicu trebuia considerată ca o împrejurare incidentală a crimei săvârșite asupra Stanchei Ciocăia, împrejurare nesupusă vreunei sancțiuni penale.

Camera de punere sub acuzare nu a admis nici modul de a vedea al judecătorului de instrucțiune și nici pe al nostru calificând prin decizia No. 101 din 7 Martie 1914, faptul ca un îndoit asasinat. Asasinat asupra persoanei Stanchei B. Ciocăia, asasinat asupra persoanei lui Ion S. Țărcovnicu (art. 225, 226, 227, 277, 232 al. I, 38 al. III, și 41 c. penal).

De la început și făcând abstracțiune de orice interpretare doctrinală, face greu de admis o omucidere cu voință și mai cu seamă cu premeditare asupra unei persoane a cărei existență era ignorată de criminal în momentul când a săvârșit crima; că deși în adevăr, parte din autorii de drept penal (Faustin Hélie vol. III. No. 1194, 1227—1229; Garraud vol. IV, No. 1579) admit posibilitatea acestei crime, atunci când există eroare asupra persoanei, dar tocmai aceste principii au fost greșit aplicate de Camera după cum au fost greșit interpretate elementele relative la voință și la precauțare conținute în art. 225 și 227 din codul penal:

Camera declară prin considerentele sale că au fost două crime distincte fiecare descărcătură a armei constituind o crimă deosebită instantanee și eroarea asupra persoanei neexcluzând voința.

Ca să existe două crime trebuie sau două deosebite intențiuni criminale sau ca la una din crime, sub imperiul aceleiași porniri criminale să fi existat o eroare asupra persoanei.

În speță, nu există nici unul și nici cel-altul din aceste cazuri. O singură intențiune criminală a avut Ion Ciocăie, aceia de a asasina pe sora sa; nu a făcut nici o eroare asupra persoanei, căci asupra ei și numai asupra ei a săvârșit asasinatul în întregime trăgând cele trei focuri de revolver.

Pentru aplicarea teoriei, cu rezervă, admise de Faustin Hélie și Garraud, mai trebuia un lucru, trebuia ca persoana vizată de criminal să nu fi suferit ea însăși crima, ci ca un altul să fi suferit de dânsa în locul victimei desemnate. Odată crima săvârșită asupra celui urmărit ea este perpetrată, terminată în întregime, nu mai poate transmite elementele sale intenționale asupra altei persoane deși aceasta ar putea suferi de vreun element de fapt. Ori aceasta este speța și de aceia nu se poate îngreui situațiunea preveniturii, punându-se în sarcină două crime, când nu a săvârșit decât una singură.

Când Camera susține că fiecare descărcătură a parte constituie o crimă deosebită, confundă actele integrante ale uneia și aceleiași crime cu crima însăși.

Dacă principiul enunțat ar fi exact ar trebui să se poată aplica la toate spețele. Ori ce aplicare ar putea avea în cazul când un singur glonte ar fi lovit pe ambii pacienți? Cum s'ar califica faptul față de cel ce nu a fost vizat de asasin. Am avea atunci o singură crimă după chiar teoria Camerei și tocmai faptul că principiul se aplică la o speță și la alta nu, demonstrează că este eronat.

Având în vedere decizia supusă recursului;

Considerând că Camera de punere sub acuzare, după ce constată că provenitul Ion B. Ciocăia prinzând ură pe sora sa Stanca, pentru niște pământ, s'a hotărât să

o omoaie și în acest scop, chemând-o acasă la dânsul, a descărcat asupra ei două gloanțe de revolver, din care unul a rănit-o la torace, iar femeia fugind, prevenitul a mai descărcat un al treilea glonț, care n'a nimerit-o, dar care a lovit și rănit pe un copil, care se află la o mică depărtare, califică faptul ca un îndoit asasinat, făcând aplicarea art. 40 din c. pen.

Considerând că faptul imputat preveniturii astfel cum este constat de Camera de acuzare, constituie o singură infracțiune: asasinat asupra femeii Stanca B. Ciocăia, crimă săvârșită dar neisbutită, iar nu două crime deosebite; într'adevăr existând o singură intențiune criminală, o concepțiune și un scop unic, aceia de a omorî pe sora sa, prevenitul a săvârșit o infracțiune unică, executată prin mai multe acte care s'a urmat în continuu, iar dacă efectele au fost multiple, prin aceia că pe lângă sora lui, unul din gloanțele trase a lovit și rănit pe acel copil această împrejurare poate da naștere în favoarea copilului la o acțiune civilă în despăgubiri, în nici un caz însă nu poate angaja responsabilitatea penală a preveniturii pentru o infracțiune deosebită.

Că în speță, camera de acuzare caracterizând faptul imputat preveniturii astfel cum îl constată, ca un îndoit asasinat și făcând aplicațiunea art. 40 din c. pen., a calificat greșit faptul și a violat acest articol, așa că motivul de casare e întemeiat.

Pentru aceste motive:

Curtea casează, etc

NOTĂ.—Credem că soluțiunea dată de Curtea de casațiune este conformă legii, și ne pare bine că suprema instanță care în 1879, se pare că avea o părere contrarie, astăzi a admis o soluțiune pe care am susținut-o în Cursul nostru de drept penal.

Iată ce am scris noi:

«Cestiunea e mai delicată când s'au lovit două persoane, pe cea voită și pe alta; de pildă uciagașul rânise numai pe cel pe care voise să-l omoaie și ucisesse pe un terțiu. Curtea de casație din Neapoli, în 11 Februarie 1884 și Curtea de casație din Reine în 12 Februarie 1890, au decis că în asemenea cazuri nu sunt două infracțiuni, căci lovitura e una, și prin fapta că s'a fracționat, nu se poate adăoga imputarea actului unic, în intențiune și în fapt»¹⁾.

În 1879 Curtea noastră de casațiune decisese altfel.

Fra vorba de un individ care provocat de un primar omorâse atât pe primar cât și pe altă persoană care se aflase cu dânsul; Curtea de casațiune a respins recursul făcut de condamnat și a admis aplicarea art. 40 din codicele penal. Cu toate că deciziunea Curței de casațiune nu explică lămurit faptele se pare că era vorba numai de o singură infracțiune comisă în acelaș timp asupra a două persoane²⁾.

Când însă intențiunea este unică nu poate fi

¹⁾ I. Tanoviceanu, Curs de drept penal. București 1912 No. 1127 p. 677; L. Majno. Commento al codice penale italiano. Verona 1890—1894. Art. 78 No. 399

²⁾ Cas. II, 92 din 5 Martie 1879 Bulet. p. 157

vorba de aplicarea art. 40 c. pen. chiar dacă mai multe persoane devin victima infracțiunii; prin împrejurarea că individul fură odată obiectele mai multor persoane, or printr'o explozie rănește sau omoară mai multe persoane, infracțiunea nu devine plurală ci tot unică rămâne. Intr'un asemenea caz poate să fie vorba de aplicarea unei agravante judecătorești or legale, nu se poate însă aplica art. 40 cod. penal.

Observăm că chiar atunci când cu intențiune se vatămă mai multe persoane și tot nu se aplică art. 40 cod. penal, cu atât mai mult nu există pluralitate de infracțiuni, atunci când infractorul voise să lovească o singură persoană și cu una or mai multe acțiuni, el fără să voiască, a lovit mai multe persoane.

De aceea credem că soluțiunea Curții de casațiune este bună și ne pare bine că ea este conformă jurisprudenței italiene și părerii pe care am susținut-o și noi în Cursul nostru de drept penal.

I. TANŢVICEANU

Judecătoria Ocolului rural Odobesti-Putna

Audiența dela 15 Decembrie 1912

P. Gogu cu C. Gogu

Contestație. — Somațiune. — Dacă se poate face contestație numai în urma unei somațiuni mai înainte de a se transporta agentul executor la fața locului spre a începe executarea propriu zisă — (Art. 387, 43, 428 pr. civ. și art. 43 reg. portăreilor)

Cu toate că somațiunea, după expresiunea textelor de lege, nu e o executare ci o încunoștiințare, totuși contestațiunea asupra unui titlu executor se va putea face și în urma unei somațiuni mai înainte de a se transporta agentul executor la fața locului spre a începe executarea.

Judecata,

Asupra incidentului ridicat de intimatul în contestație și anume că contestația de față e prematură, de oarece e făcută numai în urma unei somațiuni de evacuare;

Având în vedere că din expresiunea textelor de lege ale procedurii civile și anume din art. 387 în care se arată că «orice hotărîre sau titlu executor nu se va putea executa decât numai după ce se va fi încunoștiințat datornicului odată cu somațiunea sau comandamentul...»; din art. 388 unde se zice că: «cu cel puțin o zi înainte de orice executare agentul ce are să execute va face o somațiune datornicului...»; apoi din art. 389 prin care se arată că creditorul ce lasă să treacă un an dela somație fără a executa, nu va putea executa decât după o nouă somație; — reese din toate acestea că, în adevăr, somațiunea nu e decât o încunoștiințare că dacă nu te vei supune dispozitivului titlului executor vei fi executat, că deci somațiunea nu face parte din executare;

Având în vedere că, prin art. 43 pr. civ., se arată că contestația se va face în tot timpul cât ține executarea, până când cel din urmă act al executării s'a săvârșit;

Ar urma dar, luându-ne strict numai după aceste dispozițiuni ale legii, cum că nu poți face contestație numai în urma unei somațiuni, de oarece contestația

se face numai asupra executării și somațiunea nu face parte din executare;

Având în vedere însă că după înmânarea somațiunei urmează aplicarea sechestrului definitiv în caz de urmărire mobilă, sau isgonirea din imobil în caz de predarea silită a nemișcătorului, — lucrare ce se face de către agentul executor prin transportarea lui la fața locului urmând imediata evacuare a celui imobil;

Având în vedere că, potrivit disp. art. 428 proc. civ. și art. 43 reg. portăreilor, urmăritul se va putea împotrivi la această urmărire de aplicare a sechestrului sau de isgonire din imobil dând agentului executor pe lângă cauțiune și petiția de contestație adresată autorității judecătorești respective;

Având în vedere că, cu ocazia votării art. 428 proc. civ., d-l A. Marghiloman întrebând pe d-l Ministru al justiției dacă calea indicată de art. 428 pr. civ., adică înmânarea contestației agentului executor la fața locului e singura cale de a se face contestația, — d-l Dissescu, Ministru al justiției de atunci, a răspuns că sunt două căi concomitente, una neexclusând pe cealaltă pentru a face contestație, sau să se ducă la tribunal să facă contestație mai înainte sau după ce a venit portărelul, sau să înmâneze contestația portărelului;

Că, prin urmare, urmăritul având dreptul a face contestație mai înainte de venirea agentului executor la fața locului, urmează că contestația se poate face și imediat după somațiune, deoarece imediat după somațiune urmează a se transporta pentru prima oară agentul executor la imobilul a cărui evacuare se cere sau spre a aplica sechestrul;

Că, contrazicerea ce pare că ar exista între art. 387, 388, 389 și 403 pr. civ., pe de o parte cu intențiunea legiuitorului exprimată cu ocazia votării art. 428 pr. civ., pe de altă parte, se explică prin aceea că legiuitorul a căutat a îngradi numai termenul până când urmează a se putea face o contestație iar nu și termenul de când se poate face contestație asupra unui titlu executor, de oarece dacă contestația s'ar putea face ori când la infinit atunci totul ar fi fost în nesiguranță, totdeauna și în orice moment putându-se aștepta următorul la un nou proces, acel al contestației, — pe când dacă urmăritul ar face contestația imediat după somațiune, cu ce vatămă pe urmăritor mai mult decât când ar face-o după sau în timpul aplicării sechestrului sau evacuării? La ce să-l mai lase pe urmăritor a face cheltueli zadarnice de timbru și cu transportul agentului executor la fața locului, când el are motive de contestație existente anterior chiar somațiunii?

Având în vedere că o dispozițiune a legii prin care să se îngredască astfel momentul de când să se poată face o contestație ar fi și contrară echității, căci timp de un an din momentul înmânării somațiunei se va putea face oricând aplicarea sechestrului sau isgonirea din imobil, — și deci dacă s'ar întâmpla ca urmăritul într'un moment să lipsească și să nu fie față atunci când va veni agentul executor, se va efectua sechestrul și mai ales se va face expulzarea din imobil fără ca el să poată face contestațiune la fața locului mai înainte de isgonire, putându-i-se aduce prin aceasta daune foarte mari și urmăritorul de ar fi insolubil nu ar avea de unde să se îndestuleze cel isgonit;

Că, așa fiind, din toate acestea rezultă că contestația se poate face și numai în urma unei somațiuni.

Pentru aceste motive, Judecata, respinge incidentul etc.

Judecător-ajutor (s) D. D. Constantinescu.

NOTĂ. — Cartea de judecată e bine motivată și pune în evidență importanța chestiunii de a se ști dacă se poate face contestație la somație. Doctrina și jurisprudența însă sunt în sens contrar.

S. R. S.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAŢIE S. I

*Recurenta Direcția C. F. R. prin d-l avocat M. Chirișescu.
Intimata Elena Anton prin d-l avocat Eug. Herovan.*

Statutele Casei de credit și ajutor a căilor ferate. — **Ajutor dat văduvei și minorilor funcționarului decedat.** — **Dacă el constituie un drept distinct de dreptul de daune, conform dreptului comun.** — **Instrucțiuni și ordine date de Direcție subalternilor săi.** — **Violarea lor.** — **Dacă pot constitui motive de casare.**

Autoritatea lucrului judecat. — **Hotărîre penală care stabilește culpabilitatea prepusului direcțiunii.** — **Opozabilitatea ei în civil pentru daune.** — **Art. 28, 29 din statute 998 și 1201 c. civil.**

a) După statutele Casei de credit și ajutor al căilor ferate, rezultă că ajutorul lunar ce se dă văduvei și minorilor funcționarilor decedați, are loc nu numai pentru infirmități și incapacități produse din accident ci și pentru incapacități produse în timpul și cu ocaziunea serviciului din orice cauză, și dreptul membrului înscris se acordă la orice vârstă și dintr'un fond alimentat, în prim loc, din reținerile asupra salariului său, de unde rezultă că acest ajutor constituie un drept de pensune analog cu acel prevăzut în legea generală de pensuni, deci un drept distinct de dreptul ce are orice parte prejudiciată de a cere daune conform dreptului comun.

Prin urmare, Curtea de apel nu violează statutele Casei de credit și ajutor a căilor ferate, când decide că dreptul la pensune nu ridică dreptul la daune după dreptul comun când accidentul este imputabil unei culpe a prepușilor direcțiunii căilor ferate.

b) Instrucțiunile și ordinele de serviciu date de direcția căilor ferate subalternilor săi au caracterul unei legi și deci nu pot fi atacate în Casație pentru violare sau rea interpretare.

c) Hotărîrea instanței penale constituie lucru judecat pentru instanța civilă, în cât privește existența faptului care formează baza comună a acțiunii publice și a celei civile isvorită din delict. (*Cas. s. I, decizia No. 519 din 7 Noiembrie 1914, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei C. apel Iași s. I, No. 102/913.*)

CASAŢIE S. II

*Recurenta firma W. Staadeker prin d-l avocat L. Moldovan.
Intimata B-ca de Credit Român prin d-l avocat C. Vortman.*

Tablou de creditori. — **Urmărire mobilă.** — **Creditor ce n'a fost trecut în tablou.** — **Momentul până în care el poate cere înscrierea în tablou.** — **Art. 452 pr. civ. și 1718 c. civil.**

1. Orce creditor este în drept să ceară înscrierea sa în tabloul de distribuirea prețului rezultat din vânzarea averii mișcătoare a debitorului comun, până la distribuirea efectivă a prețului, deși vânzarea a fost cerută de alți creditori și nu s'a arătat înaintea efectuării vânzării, fără a i se putea opune că o asemenea cerere n'ar fi fost făcută în timp util, pentru că s'ar fi încheiat tabloul de distribuție.

Din art. 452 pr. civilă nu se poate trage vre-un ar-

gument în sensul că după închiderea tabloului de distribuție n'ar mai fi admisibilă o cerere de înscriere a vre-unui alt creditor în acel tablou, de oarece dispozițiunile acestui articol se aplică numai acelor creditori cari au figurat în tablou și comunicându-li-se tabloul, dânsii n'au făcut opuneri, iar nu și acelor creditori cari nu au fost trecuți în tablou și cărora, prin urmare nu li s'a comunicat tabloul. (*Cas. II, decizia civilă No. 180 din 17 Octombrie 1914, prin care s'a casat decizia C. apel Galați s. I, No. 59/914.*)

Recurentul W. Galter, prin d-l avocat Petrescu-Comnen.

Intimatul N. Jaja prin d-l avocat Radu D. Rosetti.

Ministerul Public prin d-l avocat N. I. Zănfirescu.

Injurii. — **Rostirea lor în absența persoanei injuriate, dar față de alte persoane.** — **Existența delictului.** — **Art. 299 și 300 c. penal.**

2. Atât art. 299 cât și art. 300 din codul penal se aplică în general și injuriilor sau expresiunilor ocărătoare rostite prin viu grai în absența persoanei injuriate, dar față de alte persoane, de oarece aceste articole nu cer prezența injuriatului. (*Cas. II, decizia penală No. 3037 din 28 Noiembrie 1914, prin care s'a casat decizia C. apel Buc. s. IV, No. 144/914.*)

CASAŢIE S. III

Recurentul D-tru M. Sandu, lipsă.

Ministerul Public prin d-l Procuror General Sc. Popescu.

Conturi. — **Primar.** — **Comună rurală.** — **Verificarea conturilor.** — **Delegație județeană.** — **Incheere.** — **Condamnație mai mică de 300 lei.** — **Apel și recurs neadmisibil.** — **Art. 25 l. Curții de conturi.**

După art. 25 din legea Curții de conturi, încheerile autorităților însărcinate de lege cu verificarea conturilor primarilor și perceptorilor comunali din comunele rurale, sunt definitive și fără drept de apel, când suma totală la care sunt condamnați primarii sau perceptorii nu trece peste suma de 300 lei.

Prin urmare, este neadmisibil recursul făcut contra unei decizii a Curții de conturi, prin care s'a respins apelul făcut de primarul unei comune rurale contra încheerii delegațiunii județene care l'a condamnat la o sumă mai mică de trei sute lei. (*Cas. III, decizia 289 din 14 Octombrie 1914 prin care s'a respins ca inadmisibil recursul făcut contra deciziei I. C. de conturi s. I, No. 235/914.*)

A apărut: **Legea proprietarilor și interpretarea ei juridică** (*Executarea contractelor de locațiune*), de d-l C. Z. Buzdugan, avocat al Statului la Curtea de apel din Galați. *Prețul lei 1.50.*

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l Ion Bacicu sau incasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu mactă, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru incasator Tudoroiu sau C. Petculescu.